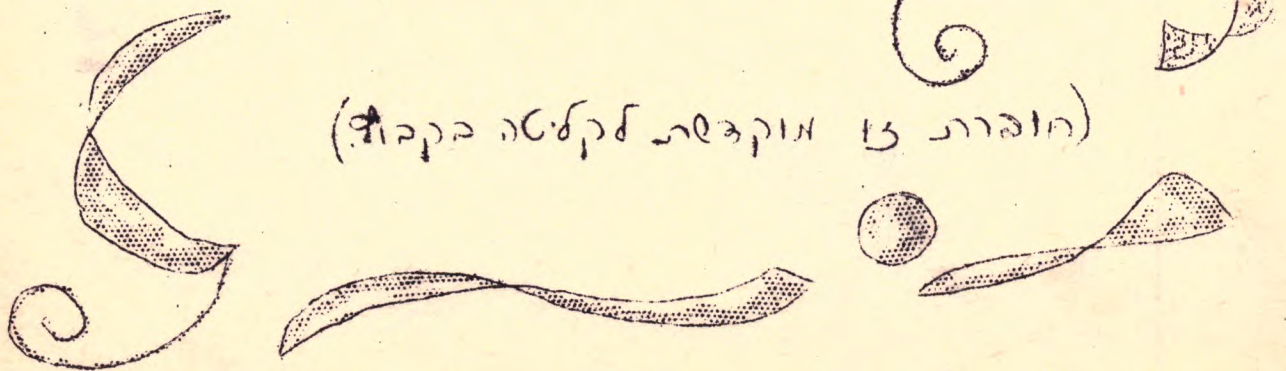

העלייה

היא מבחן של היחיד.

הקליטה -
מבחן לחברה.

(חוברת 13 אוקטובר-אקטובה בקיבוץ)

חברת קולנוע

סתיו 1956 פרשת חיים חדשה.

הטנדר גלש בירידה, התחפר בחולות והעלה סילון אבק. הוא היה עמוס מזודות וכסת אחת בריאת "בשר" שהיתה קשורה בחבל. נעצרנו בסביל. ובכך, זוהי גבעת-חיים, בכאן עלי לבלות וללמוד בבית ספר תיכון. הצריפים הבהיקו באורה של שקיעה וקרניהן נפלו על קרחות בושא.

למחר, בני גאה בכפיפה אחת עם חברי לכיתה ועומדת לשהות על קנקנה והם, לא התבישו לרדת למהותי. רכיתה ראיתי ים של פראופים שהביטו אלי בסקרנות וכולי לא באהדה רבה. כי בכל חברה קשה לפרוץ את ההסגר, את החומה הבאורה של חריות משותפות ושנות חיים רבות מימי הילדות. אך מן הסתם לא הרגשתי רע. ואולי התנהגתי באפסיות שהרגיזה במקצת את החברה. לא עמדתי בצד ושחקתי, אלא, דוקא, השמעתי את קולי ברבים. לא הייתי הפסיה להכנס לחדר אחר, החלילה דפקתי בהיסוס על הדלת, מכניסה ראשי ומסתכלת אם ראוייה אני או לאו ורק אז הייתי נכנסת עם כל גופי...

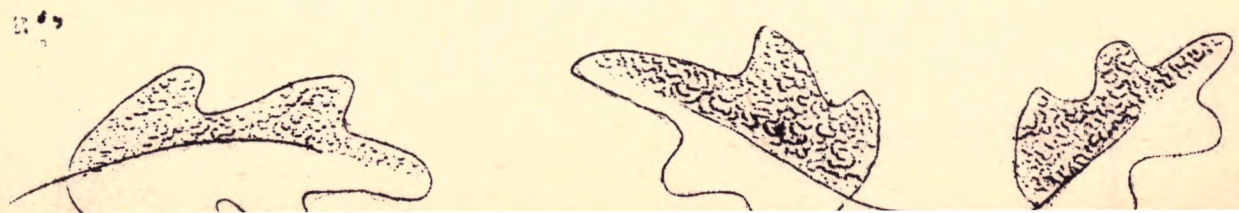

לא יכולתי לחיות עצמאית במידה כזאת, שלט אהרר בה-ברה שיש להם כאן הורים ובית. ואילו אני אריכה ללכת להח-קלח במקלחת הגדולה ולא להיות טרויה בחיק המשפחה. אולם יש כאן עוד בנים ובנות שגורלם כגורלי. ידעתי למה אני נכונה. לא יכולתי להתגבר על עצמי וכך החלה פרשה שניה והיא הנסיעות הביתה. אספר כיצד עשיתי זאת. מוקדם בבקר הייתי רצה אל מאחורי המקלחת, ואצה לי בסביל המוליך ל-חחנת האוטובוס ועמו נוסעת הביתה. בעת ההיא היה מצפוני מציק לי, שואל שאלות הגורמות לי למוסר כליות. ואני, לא מסיבה לעצמי, אלא עושה מעטי דרך הרגש ולא מתחשבת בכלל בהגיון. כשחזרתי למשק גברו בי הגעגועים יותר. לא ברחתי משום שלא היה לי פה טוב, כי את החומה הבאורה הצלחתי לפרוץ ויכולתי לחיות כאן חיים פעילים ומלאי אהדה, אלא שאני בעצמי בקלות דעתי ובחוסר המנוחה שלי גרמתי

לכך שהרסתי במו ידי את האמונה בי.

היו גם רגעים טובים. שתית תה בצותא לאחר יום עמל ולימודים, כשהחברה ישו-בים שפופים על המיטות מספרים ומעלים חריות ממעמקי העבר וספלי התה עוברים מיד ליד. אי מי מוציא מפרחית פה וחליל והשירה קולחת... או הזימים היפים של הטיוול שלא אטכחחו, הי בו למדתי להכיר את האנשים (עמהם אני חיה), ברגעים הקשים של עליה בהר בנכונות לעזור איש לרעהו. ההתקשרות לנוף היפה והנהדר של הנגב הצחיח וה-סומם שנבלה לפנינו בהרים בעלי צורה פראית ובקניונים יפה מראה והוד קדומים.

הכרתי את הננסים בקיבוץ, אנשי עמל שמנסים להגשים את האידיאל היפה - הקומונה. עובדים הרבה למען חת לבניהם השכלה גבוהה והשקפת עולם מבוטסת. יכולתי לספר עוד רבות וגם שכחתי לא מעט וכך פרוח גם חלק מזכרוני...

הוצד הוּשְׁעֵי שֶׁל הַעוֹבֵד

השעה הייתה שעת ערב מוקדמת. בשטח הצריפים לא נראה איש. רק אור אחד, הנחב, היה זה אורו של המועדון, המרכז מידי ערב בערבו, ליד משחק, רדיו או ספר את החברה. כשנכנסתי, נסבה השיחה על ענייני קליטה. (ניצלתי את ההזדמנות, רצתי אל חדרי להצטייד בכלי כתיבה. שוחחנו על הקלטותם של בני העיר בעלי עבר תנועתי). בתחילה שוחחנו על המקום, בו מבליים החברה לאחר יום לימודים או עבודה. את דברי יוסי קלטתי לראשונה: "לדעתי, בשעות שאיך פעולה חברתית ישנה הרגשת בדידות.

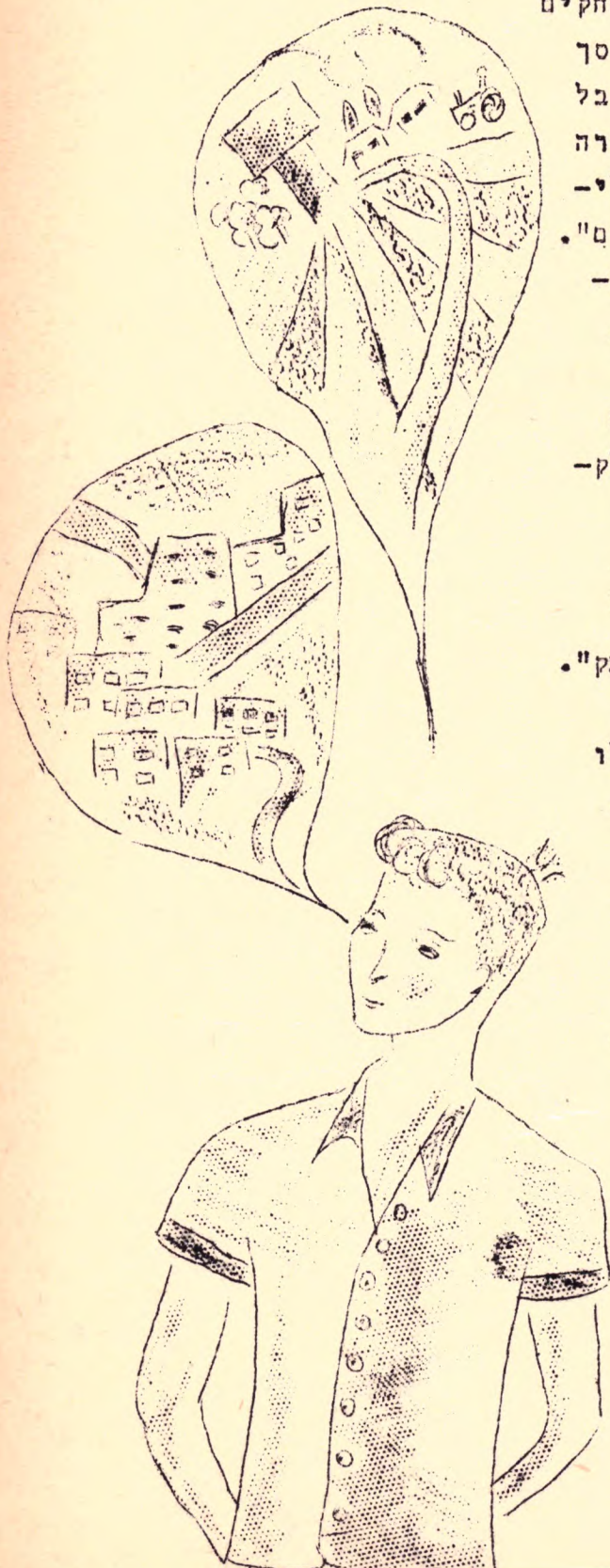
המועדון לא ממלא את תפקידו כראוי. חסרים משחקים עתוניים וכד', שאולי יכלנו להפיג את השעמום הנוסך לעיתים קרובות באברי". "אני למשל", קפץ יובל לתוך דברי יוסי "הולך לבית הורי חברי, האוירה שם ביחית נעימה. אני קורא ומשחק, ולדעתי הלי-כה לבית הורי חברים הוא אחד הפתרונות הטובים". מרים הניעה בכתפיה לאות, כי דעתה שונה ולש-אלמי הסיבה: "הליכה של יחידים לחדרי הורים, היא לדעתי שלילית; מפני שאיך הרגשה כי דבר זה הוא במסורת וכי כך צריך להיות. אלא, סתם כמה חברה, שיש להם חברים בין בני המקום, נלק-חים לחדריהם, ויזילו היתר נשארים בודדים. לדעתי צריך להכניס את ענין ההצמדה בחברתנו וכל ילד חוץ, שיבא למשך יוצמד מיד למספחה!".

בין כך וכך נתגלגלה השיחה לענין של "ותק". רפי הודיע כי הוא הכי ותיק וכבר נמצא שלוש שנים במשק וגם כשהוא נוסע אל הוריו, חסרה לו חברתו הקיבוצית והוא מתגעגע לחיי חברה אלה. מרים ענתה: "אני נמצאת כבר שנה, אך הדבר היחידי המקשר אותי למשק היא שיטת הלימודים הקיבוצית (אני כלל לא בטוחה כי אשאר כאן כחברה). טוב שהגענו לזה שהילד יוכל לב-חור לעצמו מספר שטחי לימוד כרצונו. דבר זה, מעלה את המרחק הלימודי ואת ההקטנה".

גם רפי ויוסי אסרו כי "טובים סדרי הלימוד בקיבוץ מאשר בעיר, כי שם לומד הנער רק להצליח בבחינות...". "ברצוני להעיר רק, כי לעיתים די קרובות אני נתקל בהפליה ביני ובין בן משק בשעת כעס ע"י המורים". - "בכיתתי אין כל הבדל" אמר יוסי. "כדאי לכם לדבר על זה באופן גלוי, אולי יתוקן המעוות"

הצעתי "אותי דוקא, קושרת העבודה למשק"

הוא ענה "אני עומד בפלחה ומעורב בכל

גם חברה החבר הבוגר, המלמדני חוך עבודה, גורמת לי להחקשדות לענף ולמשק".
 "לי קצת היה קשה בתחילה" אמר רפי, "כי תמיד רגיל הייתי לשבת וללמוד ולא להחזיק
 8 שעות טוריה זו קלסוף". כיצד אנו - החברה שלכם קלטנו?" "קשה להקלט אצלכם.
 תחילה אתם משתדלים להתרחק ועלינו לחדור ממש בכוח, אך אחר כך כששני הצדדים
 התרגלו, הרי שמתחילים להלך על דרך המלך".
 "לדעתי לא כך הדבר, יש הרבה חברה הסולדים מאתנו, כך אי אפשר לקלוט" אמרה
 מרים.

אודה על האמת שהסמקתי כמעט ולא הצטערתי כלל שהעליתי דברים אלה על הניר.
 יוסי, רפי, מרים ויובל, הם שמות בדויים, אך מיצגים דעות של הנקלטים בינינו;
 חברי ש עזבו בית הורים ובאו להגשים...
 (הערות המערכת: נגענו בבעיה עדינה זאת, על קצה המזלג וגם הצד השלילי שבחברה
 לא הוצג בשיא הומרתו. היתה זו כונה שנתחיל להרהר ולחקן את שיש לחקן. דעו חבריא -
 כך לא נקלוט).

כיצד נקלטתי

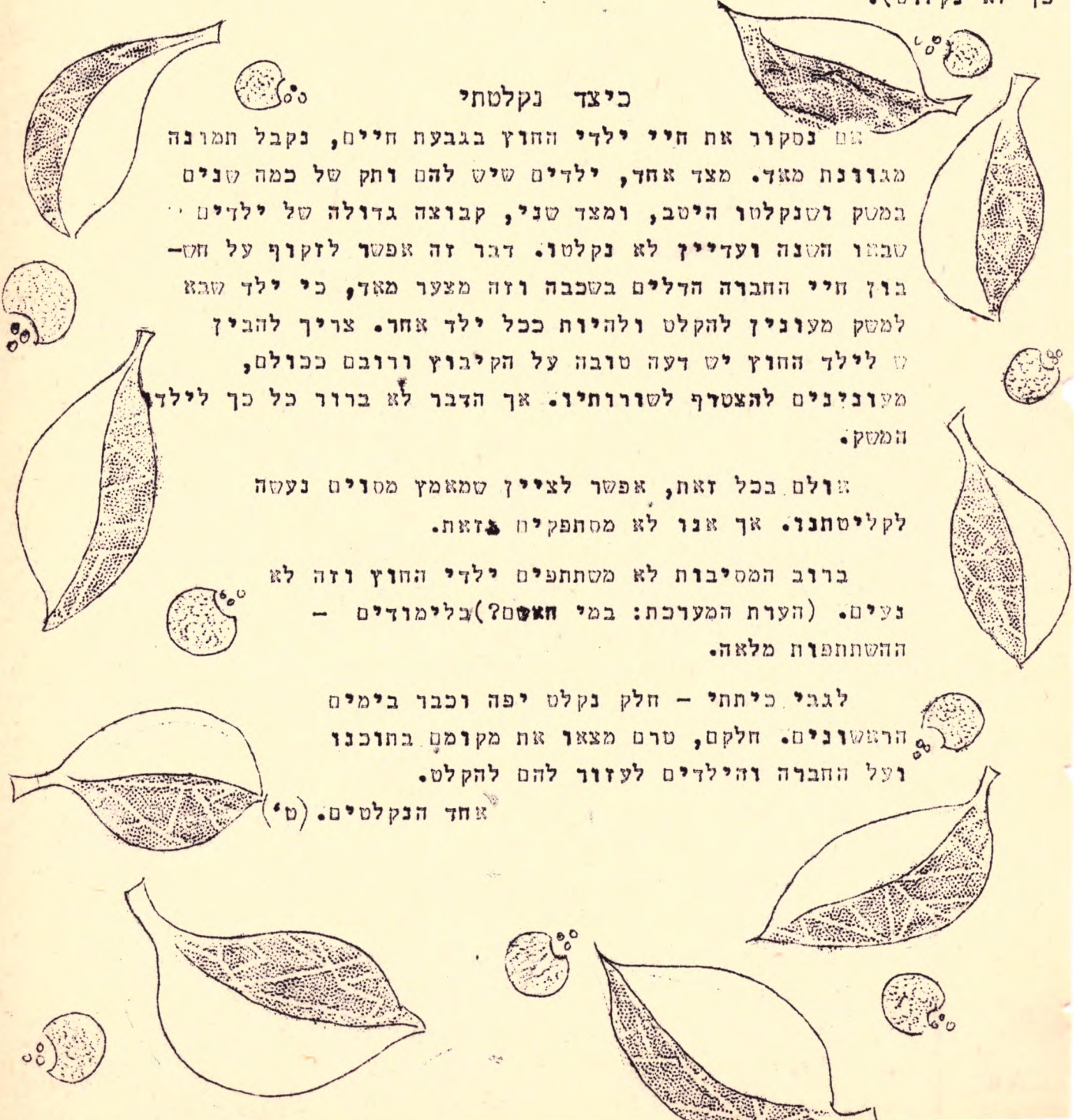
אם נסקור את חיי ילדי החוץ בגבעת חיים, נקבל תמונה
 מגוונת מאד. מצד אחד, ילדים שיש להם חק של כמה שנים
 במטק ושנקלטו היטב, ומצד שני, קבוצה גדולה של ילדים
 שבאו השנה ועדיין לא נקלטו. דבר זה אפשר לזקוף על חס-
 בון חיי החברה הדלים בשכבה וזה מצער מאד, כי ילד שבא
 למשק מעוניין להקלט ולהיות ככל ילד אחר. צריך להבין
 ש לילד החוץ יש דעה טובה על הקיבוץ ורובם ככולם,
 מעונינים להצטרף לשורותיו. אך הדבר לא ברור כל כך לילד
 המשק.

אולם בכל זאת, אפשר לציין שמאמץ מסוים נעשה
 לקליטתנו. אך אנו לא מסתפקים בזאת.

ברוב המסיבות לא משתתפים ילדי החוץ וזה לא
 נעים. (הערות המערכת: במי האשם?) בלימודים -
 ההשתתפות מלאה.

לגבי כיתתי - חלק נקלט יפה וכבר בימים
 הראשונים. חלקם, טרם מצאו את מקומם בחוכנו
 ועל החברה והילדים לעזור להם להקלט.

אחד הנקלטים. (ט')

דף לזחנתון

אין הבדל בין בן מסק לבין ילד חנוץ.

לפני זמן מה נסעתי ברכבת. הדוחק היה גדול ויכולת לראות
ערב רב של בריות: פועלים, אנשי מושב, פקידים, חיילים, ב-
קיצור, תושבי הארץ.

דבר משונה ומוזר הוא קרון הרכבת. מאז ומתמיד גורם הוא
להתקרבות לבבית ומדובב אנשים שתקנים בדרך כלל. וכאן

נתגלגלה שיחה על מזג האויר, מערכת סיני, מחירי ירקות ודמי נסיעה, ולבסוף הגיעה
שיחתנו, (שהייתה הפעם באמת על רגל אחת מחמת הדוחק) על ימי הנעורים, בית הספר, חב-
רת הילדים וכיוצא בזה. נתברר דבר אשר הפ חיעני, דבר משונה ולא יאומן. מרבית
אנשי שיחי, שהיו זמן מה במסקי קיבוציים, כעולים חדשים בימים הראשונים להיותם
בארץ, כחניכי חברת נוער, או כתלמידי ב'ס קיבוצי. אך הדבר היה פעם - בימים ההם.
כיום דרים הם בערים ובמושבות ועובדים בעבודה זו או אחרת.

הגענו למחוז חפצנו. יצאנו מן הרכבת ושכחנו איש את רעהו. - אך כדאי לשאול
את עצמנו, מה גרם לכך שכל אלה אשר פעם טעמו טעם חיי קיבוץ - עזבוהו?
אף אצלנו במסק ובחברת הילדים קולטים וקלטנו בשנים שעברו מספר לא מבוטל של
חברים, נערים וילדים, שחלק מהם עזב את דרכנו והעדיפו את חיי הפרט על חיי החב-
רה בקיבוץ.

לדעתי ישנן כמה סיבות לעובדה זו. א) לא כל איש מסוגל ומתאים למסגרת קיבוצית
ועלינו לדעת זאת, ולהבדיל ולנתח ניהוחים הכרחיים בזמן. ב) ישנם לפעמים תנאים
אוביקטיביים, כגון: משפחה ומטרות חיים מסוימות הגורמים לעזיבה וכאן איננו יכו-
לים להכריע. ג) יכולת ורצון לקליטה מטעם החברה הקולטת. ועל נקודה זו ברצוני
להעיר כמה דברים. בראש וראשונה עלינו לזכור יפה כמה קשה להצטרף לחברת ילדים
מגובשת ומאורגנת, המרכבת מילדי המקום. לא קל לעבור מבית הורים למקום זה, ללא
הורים ובני משפחה. העברה כזאת מלווה לפעמים גם בסנוי שפת האם ומעמידה את הנק-
לט במבחן קשה מאד. נוסף לכך שונה ב'ס קיבוצי ביסודותיו מב'ס אחר וגם עובדה זו
אינה מקילה על הילד החדש.

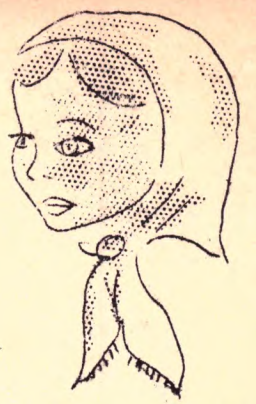
אם רוצים לקלוט בהצלחה ילדים אשר עתידים להיות שותפים לחיינו, עלינו לתת
להם הרגשת בית ומשפחה, להגיש להם עזרה תוך התחשבות במצבם המיוחד ולהתיחס אליהם
ביחס אוהד וחם. אין עלינו להבדיל בין ילדי חוץ לילדי המקום, לא בלימודים ולא
בחיי החברה. וילד עולה שנקלט אצלנו, יקר לנו לא פחות מילד יליד המקום.

ועשו בזמן התהוותן מאמצים רבים מטעם המסק, בה'ס וחבבת הילדים גם יחד כלפי
קליטת מספר רציני של ילדים ובני נוער, אשר משפחותיהם אינן במסקנו. אין ספק
שמאמצים אלו יזכו גם לתוצאות חיוביות אצל אותם החברים הצעירים אשר יעמדו בש-
נים הקרובות בפני החלטות גורליות. יש, איפוא, להעמיד את משימת הקליטה בין
מטרותיה הראשונות של החטיבה. בתקוה. ושה ייהפך למטרת בחברת הילדים שלנו.

נעורים במש (רבקה גורפלין)

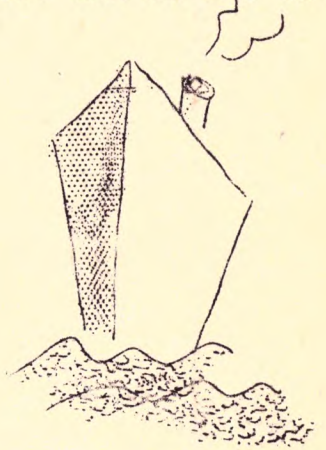

ספר זה הוא הראשון מסוגו על השתדלות נוער שעלה לארץ בעצם ימי מלחמת העולם השנייה. עם קריאתו מתגלית האמת על כל הכוונות והצורות. התוכן עוקב אחר קבוצת נערים, שבאה בימים טרופים אלה, חברת נוער למשק - "בת אלון" - שבע חבורה נוער וחבריו אינם רואים בחברת נוער זו משהו בלתי שכיח. פה מבוטאים בצורה אמיתית, פשוטה וקולעת לבטי הנערים המתאקלמים מי בקלות יתר זמי בקושי רב. כמו כן רואים אנו קשיי מחנכים אשר חיים אתם ואותם. בתוך חברת נוער זו ישנם טיפוסים שונים. יש שהיו חברי חנועה, יש בעלי השכלה מסוימת ויש חברי חנועות שונות כמו הריבי-זיוניסטים (שהיו גורם הורס בתחילה, לבסוף לאחר השתדלות במשק אף נכנסו בבוא העת לתנועה, כאן לשומה'צ) ועוד בעיות מטובכות שאיך האחת חופפת את חברתה.

הנה קטע ממכתב של נער שהתחנך בתנועת הריביזיוניסטים בחו"ל לחברו בארץ גם כן בתנועה זו: "אני מתאמץ להזכר האם גם בתנועתנו אסור העישון? הילינו עוד קטנים ולא חטבנו על זה. אבא, ענה לי מיד מה אתה חושב על כך. פה יש כבר הרבה אנשים ומעטים שאינם נותנים לי מנוח. מי צודק אצלנו או הם?" "אגב עוד לא הצלחתי לגלות, היכן מחביא הקיבוץ את נשקו".

ולאחר שנים מספר: "היום אני יודע בברור, כי אתה טועה ולא אני, אנשי הקיבוץ פה עושים את מלאכת הקליטה בפשטות ובטבעיות, בלי דבורים יתרים. אלמלא היו יהודים אלהבי עם ומולדתם, מה היו עושים כל זאת? - אלמלא שואל אני אותך? מה עושה תנועתנו בשביל לקלוט יהודים? אתה אומר: היא מארגנת עליה - אפשר, ואולם מה היא עושה "כאן" בשבילם? למה אין אנו מכוונים את הנוער שלנו להגשמה? הרינו על פרשת דרכים, כאן בונים, קולטים, מגיינים ומפנהים ידידות לעמים. עוד לא הכל קלטתי, אך יש לי הרשע שמה שקלטתי כבר דינו להרחיקי מתנועתנו, האם טועה אני? - כאן רואים את ההשתנות לטובה של דעת נער אשר כל מחשבתו הייתה חמיד אך לנשק, רושם, לגבורה מבריקה, מלחמת קיום בלי שמץ מיסוריות והדדיות. נוער זה גרם לא פעם להרס בניין שלם שבנו מדריכים בהקפדה ממושכה".

מזדקרת לעינינו דמות נערה שהצטרפה לקבוצה יותר מאוחר. נערה זו באה לקיבוץ אחר שעברה בחייה סבל רב ואבדה את שני הוריה בשורות של היהודים המגורשים ברוסיה. החליטה חבא לארץ וכל הגיעה לקיבוץ. בתקופת הראשונה של בואה הסתגרה בד' אמותיה, ולאחר ששפכה את ליבה בפני המדריכים, ירד נטל מליבה ונעשתה יותר חפשיה. מאז כל מרצה הופנה לטובת החברה והייתה לאחת מעמודי התווך שלה.

באחת משיחותיה עם המדריכה אמרה בין היתר: "על כל פנים אתאמץ לחיות חיים כאלה, אינני בטוחה אם אוכל".

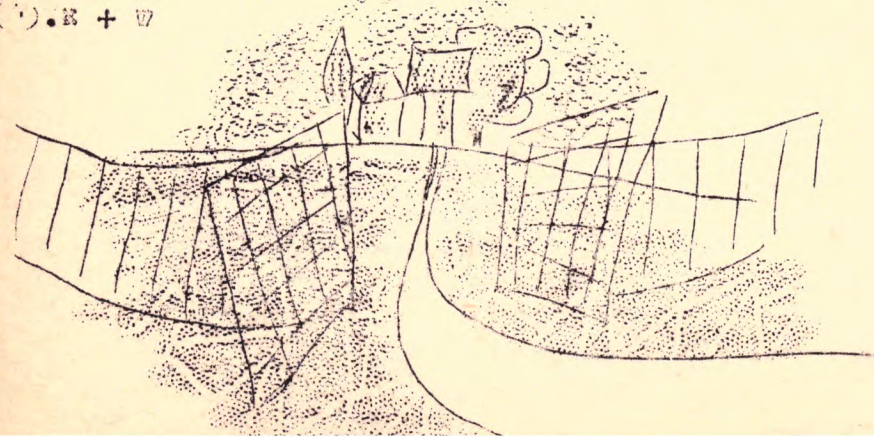
זה רק מעט מזעיר.

אמנם עזבו די הרבה חברה, אך מל שנשאר השתרש עמוק, עמוק והמשיך בדרך התנועה, אם ב"בת אלון" או בשליחות הקיבוץ במקומות אחרים.

במסיבת הסיים שנערכה לנוער בנין המזכיר את הנוערים ובסוף דבריו אמר: "ואתם, אל תאכזבו אותנו". והנערה ענתה בשם החברה: "לא נאכזב".

שתי מילים אלה מכילות בחובן פרק דרך ארוך. אני ממליצה למדריכים לקרוא ספר זה, לדעתי יעזדם בהרבה.

ש + א. (י)

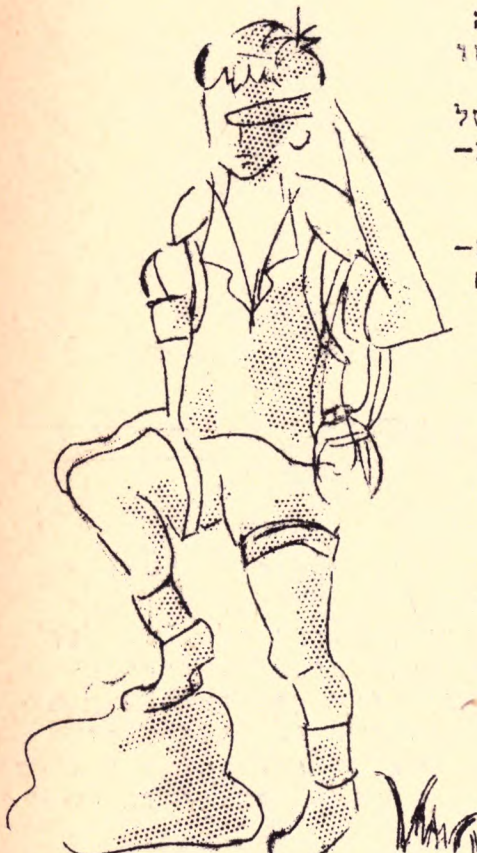

כשמתחילים ללכת...

"הי אילת, הי אילת, עוד נבנך עיר ואם במדבר, את קרית הפלאים למחר".
 בנשאנו שיר זה על שפתינו, חצינו את גבולה של אילת. עם בואנו לאילת, עמד כבר
 הטיול בסיומן של סיומנו. טיולנו עבר כדוכי צפון מזרח סיני ובאזור אילת. התחלנו
 בגבעת-הצפון כמובן שחברנו בכמה שעות (כרגיל), אך עם מהרה, נכנסנו לאוירה של
 לפני הטיול. גינת האשוח, עברנו את הדרך במקוונות. הדרך הייתה די נוחה, אך הצ-
 פיות והתחלשות לנו. עוד באותו יום שבענו את גבול ישראל. בימי הנסיעה
 בסיני, הלכנו על פני כונחילה, קוסימה, קדש ברנע, בקעת הירח ועוד. המדבר הוא כולו
 סלעי והצמחייה הנדירה לעין מועטה. נאות המדבר הנחמדות על הדקלים והמעיינות הקט-
 נים נראים כמאגדות אלף לילה ולילה.

האילת הרבשותן; ליל סינוס כפנו היה. החברה קמו בבקר וחפשו מקלות לארטיקים,
 (אלא שהבלי לא נמצאו) בשירת: "לא נורא, נחגבר, עוד הכל יסתדר!" - המשכנו עם בקר
 בנסיעה.

החוויה באזור החלו להיות מוכרת יותר ואת הנסיעה
 בימינו בשירה ודבריהם לסירוגין. תפקיד נכבד היה באזור
 לחפצים. ראשית, הם תפסו המון מקום בחלקה הקדמי של
 המכונית והתחל לחפצים שנית - היה להם תפקיד פעיל של
 נפילה על הנוסעים, התפצפות עם כל קפיצה של האוטו והע-
 סקת החברה בסידורה עם כל ארבעה וארבעה. הנפט הרגיש
 עצמו מקומם בחלק שמעל לראש החליט לפעול מתחת לדג-
 לים. הוא שפך עצמו על דברי האוכל למיניהם, כך שכל הא-
 ריות היו במימן של נפט. דרך אגב, החברה הפכו סבילים
 לנפט (נסו ותוכחו).

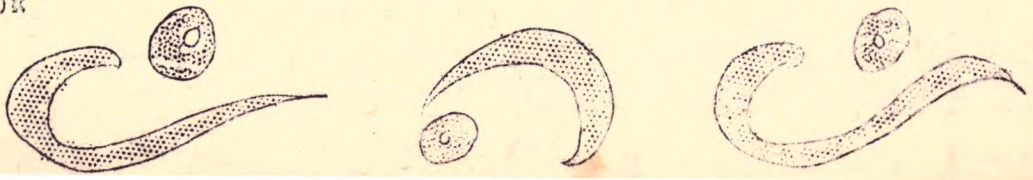
שלושת הימים הבאים היו ימי הליכה. מעתה, קבלו
 הרגלים נחמנו את התפקיד המרכזי. יומיים ראשונים לה-
 ליכה היו סליים. הפסנו ועלינו למקומות הצפית שונים.
 הוסברה לנו המבינה, עמדנו על התנאים הגיאולוגיים של
 האזור, הלכנו במקומות זרועות אבנים, עברנו גדות וק-
 ניונים במלחים שאי אפשר להביע יפים וגדלים במילים.
 מהלך אתה התרוממות טבע ומרגיש עצמן כה אפסי וקטן
 לעומתם כחילו בתקעת לכאן מבלי ושות. צבעי צבעים וג-
 ונים שונים נקטה לקלטם כך, בבת אחת.

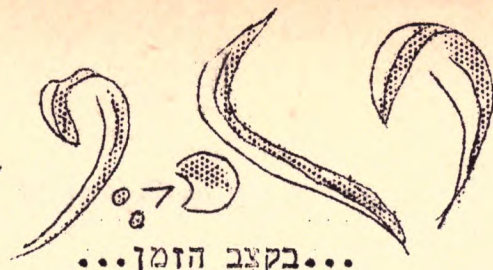
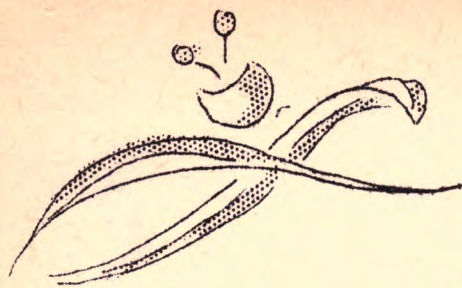
חצינו את הגבול ונכנסנו לאזור ישראל, המשלים
 בניפו את חצו סיני בו בקרנו קודם לכן. הנוף לא נש-
 חנה בהרבה, המראות שבחלקם אזורי מדבר-אבנים וחמדות,
 ובחלקם הרים אגוזניים בנויי אבן חול וגרניט ועמודי
 ענק מרהיבי עיין. משתלבים כעת בוקעו התכול של ים סוף
 כשהרי גדות העין כיום ניצבים מוגד.

כך הגענו לאילת. לעת ערב נפגשנו עם חברי פלוגת הקיבוץ (די ש חמה, חמה מחמר)
 הם די מרוצים ומקדים להתחיל מעמד. אילת עצמה שצמח באזור. התפתחות הגבולנים עם
 ימים ומקוריהם בצורת בנייתם ויש לקנות שהעיר חוסיף ותגז. מעודד היה, לראות את
 אנית המלחמה הישראלית ואת האנשים האיטלקית שעגנו בנמל. למחרת (סענו דרומה, אל אי
 הצלמוגים, הנמצא 12 ק"מ מאילת. הבסיס, "עזי הנפש" שחו אל האי וספרו בפלאות.
 כמו כן, טיילנו לאורך החוף ואספנו "מזכרות" מאילת. עוד באותו יום פנינו צפונה.
 ליל השנה והחורף היה ביטבתה (עין רדיאן) - האחרות נה'ל. יש לציין שהמקום די
 מפותח ובעיה לראות ישוב כזה באמצע המדבר. יום המחרת היה גדוש תלאור משום הנ-
 סיעה ומשום יצור הפרידה. במכתש ר'מון סעדנו יחדיו לאחרונה ומשם עלינו על המכו-
 ניות המיוקרות לכל משך זמק. בזה נסתיים הטיול. מה שהעליתי בכאן, היה מעט
 שבמעט... כי הנה'ל יום רב, כמא...

גם אי צמח שלם למך כמה זילות הערכה לגבי הטיול. אתחיל מהנקודות החלטות(כי
 זמיד כדאי לעמוד בפתח) על אף היפה שבטיול היו גם כמה מקרים. בעיקר בהתנהגות
 חברתית, שלועת. התכחשונו בהולשה. מקרים של חוסר הענות לעזרה מכטימלית, מקרי
 חפרעות והפחת סדר ולבסוף מקרי טחיתות הורידו את הטיול לדרגה נמוכה יותר, וחבל.
 נך מצד שני היה נחלם. הן מכחינת הדרך שעברנו והסבורה המוצלחת, הן מבחינת הארגון
 יבצוע התורים והן מבחינת המורל שהיה גבוה משך כל זמן הטיול ועזר בהרבה לגיבוש
 ומחזור. כך יצרו מפעלים כגון אלה!

אסתר ר. (י'ב)

...בקצב הזמן...

* שטח המגורים, הצטיין בשבוע האחרון בשלוותו, הכל הודות לכיתה י"ב שהמשיכה "בטיולי-השרת של חנוכה" הנגבה. אין מה להכחיש. החברה כיפוי, אין במים לא חש בשרם שבוע חמים. השלל שהביאו: צדפים, אבנים ו... "צמק הנגב" - פרי אסופת בפרק זמן זה.

שוב הודשו כנפלי החטיבה.

* לכנס עורכי עלון בעין כרמל הפליגו בתיה ואריאלה.

* "בשבת שירה" שהתקיימה בנען, השתתפה אילנה. (פרטים היא אין צה למסור אך את השירים שלמדה נלמד כולנו בחברה).

* ובסיבת "מרכזי ועדות חברה" עדה (י"ב).

שכבה בינונית:

לקראת השליש הבא החלו הועדות לפעול ביחור מרץ.

* נערכה מסיבה לפלמ"ח שהציתה מאד.

* החקיים ערב זכרון לדוד שמעוני.

* נערך "יום מסחק" שלא הצטיין במיוחד, אבל היה כרגיל - לענין.

*הככבה מתכוננת ליום ספורט בו ירכוש כל משתתף, שיעבור את כל המבחני, את "חו השכבה".

פה ושם נראו לעין ערמות שחורות. כמובן שאת שטח צריפיה וירח, לא קפחו. חברה! אל פחד מהירח, הצמחים משועים ל... זבל.

שכבת בעוריים:

* נערך ערב משותף מספר 2 לכיתות י' ו'א, היו גם נציגים לובשי מדים, שצ'יזבו קצת על הוי חייהם. בקיצור: היה שמח.

החודש החולף הצטיין בפעילות גופנית רבה וכלל:

* כמסורת מימיה ימימה, התקיימה אף השנה "אליפות ענפים", שב"אמת" הצטיינה במורל גבוה (הודות לפלחה). הפרס הראשון היה, אוריג'ינלי, מתוצרת עצמית (נחשו!) טוב נגלה לכם... קופסת זיכרים.

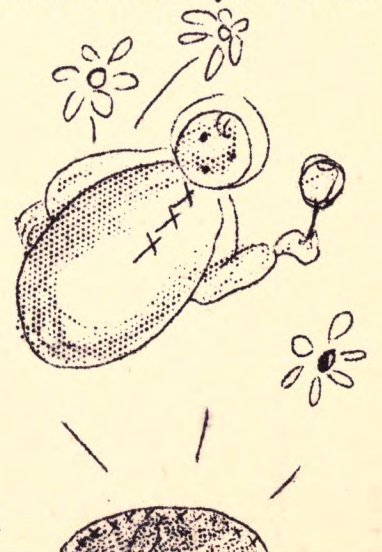
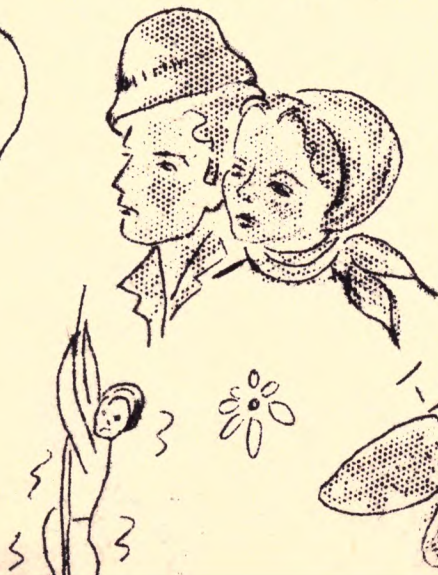
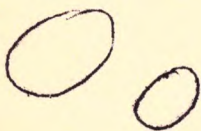
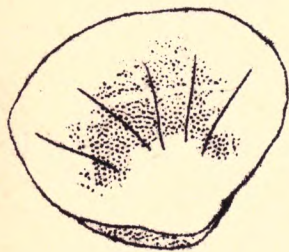
* חודשו שוב אימוני הגדנ"ע, שיחקימו אחת לחודש יום שלח. הפעם פעלנו ב"מעברות". השתתפו חברה מכיתות: ט', י', י"א. קלעי י"א היו על הגובה (יחי אנחנו).

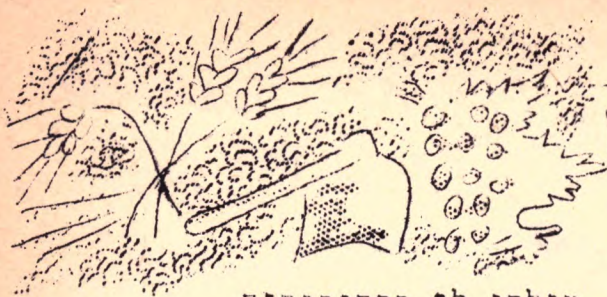
לשחקני הכדור-טל, חזקו ואמצו-

המשיכו בנצחונותיכם!

לפעל ויהושע ולכל המשפחה -

להולדת הבת, שלושה ברכת החברה.

משו"ס הכתה. הנלך

ת"ק פרסה

הדבר קרה באחד מימי החורף שטופי השמש, טילתי לי ברחובותיה של עיר סובבנה, מתעכבת מדי פעם ליד חלון ראיה, מחבוננת במואגניו וממשיכה לזרוף בנעלי החדשות לעבר הנוח אחרת. הנה נזקקת לה חנות, המצופה כלה בד ארגמן מבריק ועליו מו-טלות בלב מסדר נעליים מנעלים שונות, גדולות וקטנות של אנשים, נשים, וטף, כחולות, חומות, אדומות, אפורות ואפילו חכלת... באי רצון זרתי בעץ החלון ואצתי לנסוע הביתה.

ובבית...

האוטובוס עצר נושף ונושט ודלתותיו הפליטו אנשים לרג. הדרך הולכתני גשביל המוביל את חרצה או לאו - לסנדלריה.

עוד מרוק, נשמעו הלוחות הפטישים ופיזמונה של הסנדלרית היחידה, מהין של-ושח העובדיים הבוגרים, ושני מתלמדיה המבליים בין כותלי הסנדלריה שעתה ביום. פתחתי את הדלת וריח עור חריף לנחירי, עיני קלטו מראות נעליים, מגפיים, ס-נדלים ונעליים בית, בצורות וגוונים שונים, אך לא מבריקים כל כך כמו בחנות הע-ירונית. היו אלו נעלי החברים העובדיים והילדים, המשתובבים ביום בהיר גינות ל שלוליות.

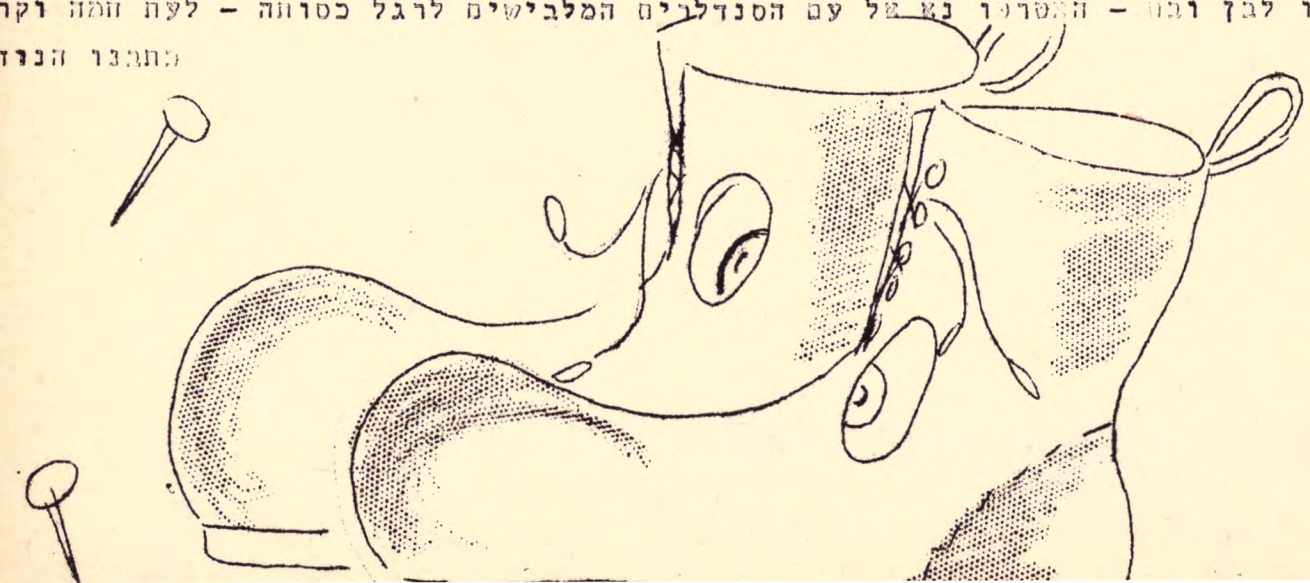
תמהתי, רק נעליים ישנות? אך משנפתחה דלת צדדית ראיתי מדפים ועליהם סדורים לפי גודל; נעליים מגפיים וסנדלים חדשים.

"כמה זוגות נעליים מקבל חבר לשנה?" פתחתי פי והכרחתי בזה את דיסה להסטיק מפזם. "מקובל כי חבר מקבל בממוצע זוג נעלי עבודה לשנה, ונעליים שלפחרי העבוד-דה, אחת לשנתים. ישנם מקומות עבודה, המצריכים לשנה שני זוגות נעלי עבודה, כגון: הרפת, הלול, הברוזה. לעומתם ישנם מקומות עבודה הצורכים זוג נעליים א-חת לשנתים ועל טמך נתונים אלו, בנוי התקציב! "כיצד מבוטס תקציב ההנעלה ליל-דים?" "מנתה ד' ומעלה מקבל כל ילד 2 זוגות נעליים, עד כהה ז' נעליים גבוהות וא-ר כך, נעליים הצאיות אחת לשנתים ונעליים גבוהות כמעט כל שנה! הפכתי מטסי ונ-קלתי גזוג מגפיים הנתונים בידו של יצחק ומיד הקשיתי "מאיזה גיל ניתן להלך בח-יף בלב להרטיה את הגרביים?" "כונתך למגפיים? - מגפיים נחים לילדים מגיל ילוש ומ-עלה. אתה המתלמדיים החזיק בידיו נעל חדשה, שזה עתה ייצאה ידי הסנדלרית. "כמה מהצרכות המלחה התעשייה הביתית?" "כ-80% אך היו שנים בהם ייצרו יותר, ורף פח-ות."

"האם עלי העבודה מספיקים, כדי ליצר את ארבע-חמש זוגות הנעליים ליום, או לחקף שלושים הזוגות הנזקקים לחיקון חוך יום?" אנתה קלה נמלטה מפיהם של דיסה ויצחק והנה השיב "הסנדלריה בהשוואה למסגנו עוד לא מצוידת בכלים הדרושים הכחוצים ליצר נעליים בממדים נרחבים וזאת, מני שאין מכונה לתפירת סוליות וכל-עוד וכן וליים להרים את רמת הייצור ולהקטין את הוצאה הכספית. כנראה שרמת-ההנעלה תהי הנה, תוד לגבי השניים שעברו וזאת בגלל חוסר תקציב "הוסף כללתי ויגע."

הודתי לזו ובמרוני ללכת אך יצחק פנה אלי בשאלה כטובה "האף אף אתה מהדור הצעיר לא יפנה כל מלחמת הסנדלרות אשר היה אחד הענפים החשובים כל כך למסך הקיבוצים?" אודה על השמח שלי בדעתי מה להשיב לו והבטחתי לשגר מעל דפי "עלומים" את קרי-אתו לבן ונת - האטרפו נא אל עם הסנדלרים המלבישים לרגל כסותה - לעת חמה וקרה.

כתבתו הנודד

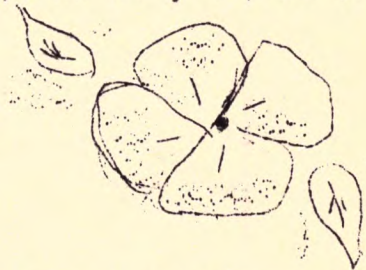
בבית הספר ממשיכים את המסורת של טיולים קצרים לסביבה הקרובה והרחוקה כעת, אחד הטיולים היה לחלקו הצפוני של עמק חפר אך תחת רשמיו הטבע קלטו החברים גם מים אחרים

קורות תעלה אחת

הדרך לבית עלי, נפגשת ב"נהר" שרוחבו 199,99 ס'מ. חיל הנדסה, הגבורים שביננו - גבר את התעלה בראשונה וחיפש חומר לבנין גשר לצבא הנכשלים. כקרבן - נפל גזע עץ שהיה חלק, וא. שעלה עליו כמעט התחלק למים. (הזריז פעמים) יוסי פ. הביט את חורו - יר הטוב ביותר בשביל הגשר, - פח, החיל בנה גשר תלוי על דלי נבוב ושבור, לפתע נ- - - - -

אשר (ז')

לאורכם ולרוחבם. גבורינו הלכו. להביא חומר יותר יעיל לגשר: גלגל - לעשוי גומי שטבע באמצע "הנהר". לבסוף מצא יתר הגדוד מקום מעבר...

התעלה

(ב) כלם כבר חושבים הגיע הקץ ואין פתרון לבעיה. אך הגיבורים שביננו גלגלו כנר בול עץ וזרקוהו לחוף התעלה.

(א) לעבור תעלה - ל מטר ורבע הרי זה, ענין של זכות אך הענין מסתכן מרגע לרגע כשמעבר פמליה בנות

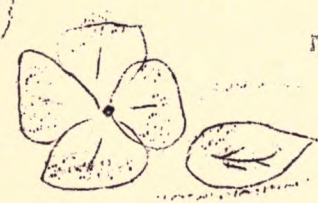
(ד) אחריו מתנדבת נעמילעבור וחיש קל היא מעבר, "הנהר" שום אסון לא קרה, שום קרע בו חור הפחד נעלם ועבר.

(ג) המורה מתנדבת לעבור הראשון וחושב שהעסק פשוט מניח רגלו בגבורה ובארץ ומגלה, הענין לא פשוט.

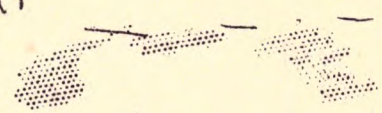

(ו) הוא דרך בב-חה על הגשר הסוב אך מעד התחלק לתעלה ויצא "מקולם" מלוכלך ורטוב וסוף סוף הוא מעבר גדה.

(ה) אחרי אונק וליב לבת "הגבורה" שהגיעה למים בלי כאב, מניח את הוט רגלו, על הבול שבתעלה, - נעלם כנר הפחד מלב.

(ז) את הצחוק שפוז מפני כל הפיות אין צורך לתאר, לא כדאי - את תלך לטיול וחראה תעלה תזכר בטפור בואדי. ל. (ז')

ניב ועליל

אנחנו כותבים במדור זה למדי כמה חבורות יפורסמו בו עירייה אחדים דעת לשם שהצירים יללודו יהיו בידי החברה; נא שמרו על דף זה עד הערב המיועד לכך;

ושלחתי אש
ושלחתי אש, אש בחומת עזה
ושלחתי אש בחומת עזה.
ואכלה ארמנותיה
הו על שלושה פשעי עזה
ועל ארבעה לא אשיבנו-2
לא, לא, לא,
מגדים לרעים
מגדים לרעים בצנעה מאפון
שחוק עליטגשומים מה ירוק הוצ,
וגדולה שמחתן מיינה כי שכו
ברוגעה עינות בה ישוקו.
אחזו לי לילות וימים בהיריים
משעולי בשמים אחזו לי
בא דודי בא רעי גשומים העליה
הי לך משלך ואחה לי.
ופקדתי

מול הר סיני
לא אגדה רעי-2
ולא חלום עובר.
הנה מול הר סיני-2
הסנהיהסנה בוער.
והוא לוחט בשיח
בפי גדודי חנים
בשערי העיר
ביד השימשוניח.
פיזמון:
הו שלהבת-יה
עיני הנערים
הו שלהבת - יה
ברעים המנועים
עוד יסופר על זה ההיזנסאאחי
בשוב העם אל מעמד סיני.
רעי זה לא חלום-2
ולא חזיון הוצה-
מאז ועד היום-2

הספודרעאגיי פוסט

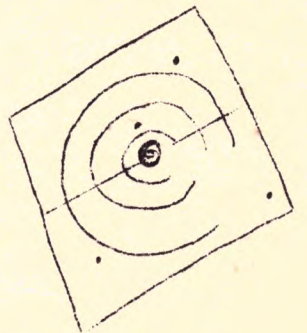
בין צנוורות הקאה לסיפורל ילדים.

ברצוני להביא קצת מן הטוב והרע מיום הספורט הראשון בשכבת נעורים. כידוע לכולנו התקיימה אליפות הענפים בערב אך למרות זה היה המתח גבוה. היתה מרגשת השתתפות מלכת מצד הבנים אך הבנות איכזבו (בליקרו את הקהל) בגלי הופעת הקבוצות בשלמותן. בין קבוצת הבנים יש לציין את קבוצת "הפליחה" בהגיעה למקום ראשון. (הערה: מוטב קצת להוריד מן הבטחון), למרות שבחלקה הראשון של האליפות נחלה מפלה. כמו כן רצוי לציין לקבוצה את נבחרת "עובדי השדה" שהראתה משחק נאה ומסורה והותה את מספר החלק הראשון.

הבנות הראו כוח לחימה עז וחבל שהופיעו רק שתי קבוצות. בסיוכום: "המפעל" הצליח. אך הופעתו של אחד ממורי ההתעמלות הייתה כשלון מה לחלקה השני של האליפות. הועדה פונה לכל "בעלי הגוף" בשכבת הסיקפידו על הופעתם הקבועה כדי למנוע תקלות (פרושים צאל חבני הועדה).

בשם ועדת הספורט (יחי) בנימין (י)

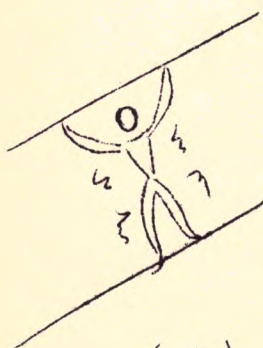
יחי האומץ

הוטל עלי שלא ברצוני לסכם את המפעל המהודו - גדנ"ע. לסכם ולספור למה שלא היו ולהזכיר לנערים שפעלו את היום הגדול דוש חוויות. יצאנו ב-7.30 בכיוון הסדות למעברות. הדרך לא ארכה הרבה זמן והנוף היה מעודד; שמים כחולים וצלמה וחוצה אשר אי פה אי שם, החלו צצים ראשוני האמהים, ורק פה ושם עוד רבצה שלולית על הדרך. .. סביבנו שדות מתחדשים, פודסים צעירים וכמים ערומים אשר בין עליהם המיובשים והצחוחים ניחלו אחרוני הזלזלים בצבעם הסחשחר, עטופים טיפות טל החורונות מליל.

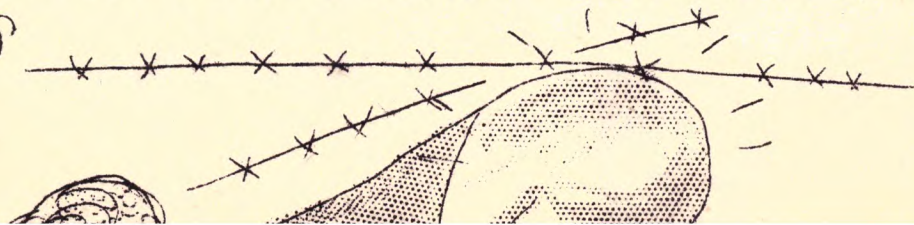
לאחר ימות פתיחה קצרה התחלקנו ל-3 קבוצות ול-3 סוגי אמו. והם: גור חבלים, מטווחטוטו, ספורט שימושי. בגשר החבלים: כדי לעלות אל הגשר המתוח בין שני עצים, מעל נחל, עליך לעבור בשווי משקל בול עץ חלקלק הנפול מעל למים אך מספר ס"מ ונחמד היה לראות איך מדדות הבנות; גופן נוטה לכאן ולכאן, זרועותיהן פשוטות לכל עבר ומפיהן צווחות אימים... ולאחר מכן משנגמר סיום זה הגיע החבל וסם זעור ורצדו עלי העצים ברוח, הרי היו כאין וכאפס לעומת אותו חבל שנועד תחת הרגלים והגוף המעוות מפהד. עמוט המסכן כבר עמד לפשוט בגדיו ולקפוץ להוציא את אחת הגבירות, אך למזלו קרה שלא נפלה... דרך בוצית מלאה גללי בקר ודפס מובילה הלאה למטווח. וכאן הפלא ופלא. שיאים שאין אתה יכול ממש לשער כמותם: בראש עמדה חנה לור וכ"ר ברורה טביעת היין אשר לה ודיוקה כ"כ חזק עד שנכנסו כל 12 הכדורים לנקודה שהציבה לה וראה ודע עד היכן אפשר להגיע. מרוב דיוק נראה על הניר רק חור אחד בו חדרו כל הכדורים כולם...

צהרים - התאספנו כולנו סביב המון לחם, גבינה וביצה, מתנת חנה שרפר ועל בטן ריקה שמנו את הפת ונדמה היה כי בא אל קרבנו מעט מן המזון... נחשו לעה קלה, מפטטים ומעבירים חוויות זייר רצנו אל מגרש הספורט השלישיל וכאן מיני זכרים, שמחה שאין כמוה: טיפוס על קיר וגג, קפי-צה חזרה למטה, ריצה, מעבר תחת גדר תיל ומעל (לשמחת המכנסים ובעיקר המחסן) ולבסוף זריקת רימון! ואיזה שיאים נשגרו, ממש לא יאומן, כגון: אחת הבנות אשר השתדלה לכיוון קדימה למרחק 10 מטר הגיעה לכיוון שמאלי ביותר, אך למרחק - 2,5 מטר. נו, אתה הייתם מצליחים כל כך? לבסוף טיפוס על חבל אשר על הגובה עמד - מיתקה ממלוק שהגיע בשתי משיכות בלבד.

(10)

את היום סימנו בקפיצה לתוך ברזנט. שוב רוכזנו בכדי לחזור הביתה! ומה? האספר לכה על הדרך? שטויות, הן הין זה מושך אתכם - לא הן? הגענו בשלום עיפים ורעבים במכנסים קרועים...

חפי

הצענים שרינו

אנו רגילים לתת עינינו בשנויים התמידיים שחלים בטבע, מבלי להרהר אחריהם, ומבלי להקדיש תשומת לב מיוחדת.

החלטנו על כן, להביא מידי פעם, רשימה על החמורות שחלות בטבע, שתכתב על ידי הצעירים שבינינו, המרבים לטיל ולתור את הסביבה.

טיול בטבע

בטיולנו ראינו שיפה בטבע. עכשיו כמעט בכל מקום אפשר לראות נבטים קטנים שלא זמן רב ראו את אור השמש. כפטריות אחר הגשם, הם צצים: ביחידים, בעשרות ולעיתים אף במאות. אך ישנם צמחים עומדים בפריחתם: הטוריים הלבנים בעלי שני הטורים. הבקבוקון שצבעו צהוב והדומה לפרח החרדל. הנרקיס מצוי בביצות הטובעניות. הנזמית בעלת הפרחים הסגולים הקטנים עם עגולי העלים העוטרים את גבעולה. צפורן החתול הצהובה-כתומה נראית אף היא בין הפרחים.

טביונים

טביונים חביבים צהבהבים, מלכי חיים, בכל ימות השנה הם גדלים בדשאים ובדרכים. הפרחים הקטנים מביטים ואומרים בואו, קטפנונו, ילדים נחמדים.

דינה ש. רובקה.
(ה')

בפרדס על העצים מתנוצצים תפוחי הזהב לאור השמש וכאילו קוראים: בוא וקטוף, קלף ואכול.

בטבילות בהם נשארו מים עומדים מסתובבים: ברוזי הבר והאגמיות. אכן, בחורף הכל מתחדש ויש מה לראו.

צבי(ה')

השיר מוקדש לאניה ראשונה שהגיעה לאילת.

אניה באילת

אניה ישראלית ראשונה באה ביום רביעי לנמל אילת מאז ימי שלמה, לא הגיעה אף אניה לאילת. שם האניה "מזנק" היא הגיעה אפופה באורות יפים ובדגלים. כל תושבי אילת באו לקבלה בטמחה ובשיר וברכות הירד: אניה ראשונה שבאה אלינו.

עדנה (ד')

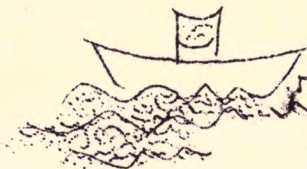
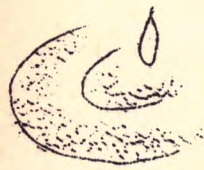
שיר - לחורף

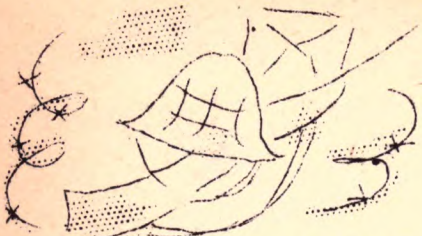
החורף בא לקיבוץ והכל נורא עזוב. נחליאלי בעל זנב מבשר את בוא הסתיו.

הסתיו הגיע העצים וטובים אנחנו יושבים בבתים ולומדים.

יצחק הסנדלר עושה נעלים - והסבתא סורגת גרביים.

הדסה (ה')

חילים כותבים

הטירון בעיני מפקדו

(א) מבט ראשון: החניכים לעתיד יושבים במרוכז על הרצפה והמיטות המסודרות למשעי. הקשב!! - הם מתמתחים. נכנסים המפקדים. כלומר - אנחנו. כל אחד זורק מבט על קבוצת היטורים המטכונים הנקראים "טירונים". פרוץ מושטש, גוף מרושל, הזרוק לתוך בגדיו כמו לתוך שק, בקיצור - טירון. וטירון זה נראה לוחק כמו חיל שלעולם לא ישתחרר. מספיק רק להזכיר את מספרו. ואחא מתמלא רחמים עליו. נו, בינתיים מחלק המפקד את הפלוגה למחלקותיה, וכיתותיה. כל מפקד קם להראות לפיקודיו, לטור החיים-לים העומד לרשותו, מיהו. ולאחר מכן בא הפרק הבא - היכרות.

(ב) ההיכרות: לאחר חלוקת הכיתות, אני מרכז סביבי (כמו שאר המ'כים) את כיתתי ומתחיל להכירם יותר מקרוב. כיצד זה נעשה? הם יושבים סביבי, אני מצליג את עצמי ואחר כך הם את עצמם ואת מקום מגוריהם. עיני נתקלות ב"אוסף" של סיפורים מגוונים. ואני מחלקם לטובים יותר וטובים פחות. במשך האימונים מסתבר לי שאני פסיכולוג קטן מאד ורבים מאלה שנראו לי טובים לא שונים אפילו להיות טבחים לעומת אחרים המוכיחים עצמם יפה.

(ג) האימונים: לצבא יש כמה מכשירים לחשל את החיל ואספר לכם על מספר שיטות. שיטות אלה משמשות לטירון חומר להשויץ ולצ' זבט... "ראו מה עמיתנו ועם מי התמודדנו (להם אומר "בשיטות אלו השתמשו כבר בימי מתוללח כשהסתובבתם זקופים תחת שולחנות"). שיטה א': לחץ, הוה אומר, אסור שיהיה לטירון זמן לחשוב על דברים שאינם לענייני הטעה בה הוא עומד. כמו כן, ללמד את החייל לא לשאול הרבה ועל מנת שיטכח את המילה "למה" (טוענים שאין "למה" בצבא). לאחר שלמדנו א' ב' זה נגשנו לענין הענינים - הפלוגה עוד לא מורגנת וכבר זזנו למטע מזורז כדי להתריע. שעל החיילים להופיע עם מים במימיות... וכאן הגעתי לפרק חדש הנקרא בשפת הצבא "ענשים".

(ד) העונש: ישנם אנשים המאמינים בעונש בעולם הזה ובשכר בעולם הבא. הצבא נשאר רק החלר השני של האמונה - שכר לעולם הבא. את העונש מבצעים מיד. כי זאת לדעת: עונש הבא במאוחר, מאלץ את החיל לחשוב ולהזכור בעד מה הוא קבלו. וטוענים שזה לא בריא. אחר כך ואספר לכם על אלה שהופיעו בלי מים במימיותיהם. אותם מסכנים בלו חצי לילה בסיוול נוסף על הכביש... לאחר מטע של 15 ק"מ. קחו דוגמא כיצד מלמדים את הבחורים לבצע כל דבר בזריזות. כדי שיופיעו בזמן למסדרים - ישנם "תרגילי זריזות". בהם מהליפים את צורת ההופעה כל כמה דגעים. זה נעשה במנוחת הצהריים, בלילה ואם הנשק מלוכלך נעשה מסדר נשק נוסף בשעות פנויות. מטילים על ברנש אחד את האחריות על כלל כיתתו. אם הוא אינו מספיק למלא את המצווה טובל הכלל, אם נשקו נזוהם - יהיה מסדר נוסף או חפירות בור עמוק ללכלוך שימצא בשטח הכיתה. מי טעשה באחת השבתות ויברח... יתרגל אימונים נוספים לעיני הפלוגה ב-12 בלילה. אף התורנויות משמשות עונש מצוין, על עבירות קטנות.

אחד החיילים שלנו נרדם פעם בטמירה. רובו נשטט לארץ. ע'מ לפיסו הוכרח הברנש ל... נשק את הרובה לעיני הפלוגה...

החברה שלנו אחרו פעם ב-0.5 דקות למסדר. העונש היה - מסדר לילה ב-2 ג... תחתונים וברובים...

הסיום: המצע קטן ואסיים במילות עידוד. כל חייל בצבא היה אף טירון. על כל טירון וכבר ויום יבא בהם הענשים יגנזו וישמשו זכרונות עבר, תהיו ותיקים ותשפטו אחרים טירונים שיקנאו בכם...

חייל.

